№ 7. КИЇВ, КВІТЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

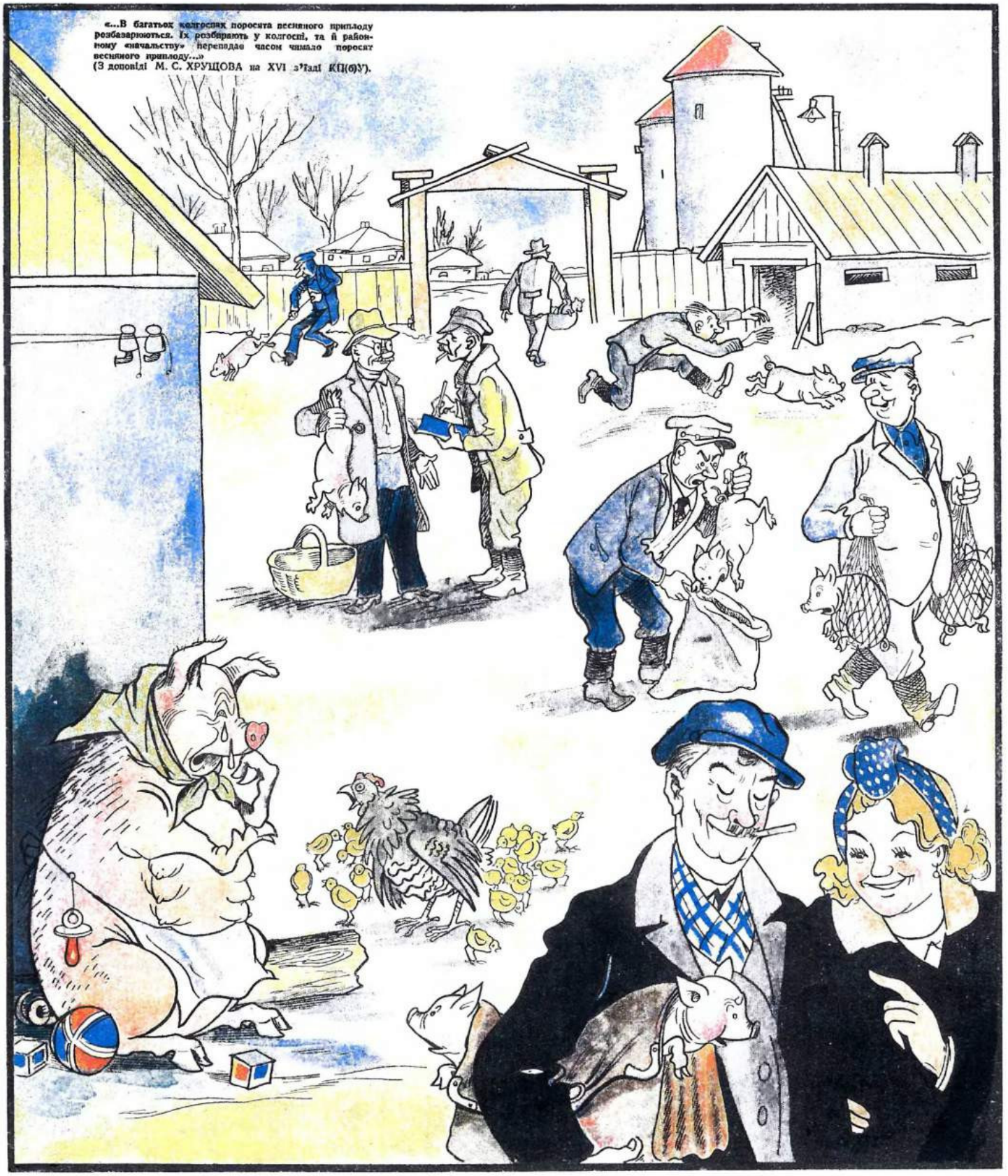

ДОЛЯ ВЕСНЯНОГО ОПОРОСУ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

КВОЧКА. — А все твоя легковажність, Льохо! Казала тобі: не поросись весною, поросись восени.

У КОЖНОГО СВІЙ ТЯГАР

Мал. БЕ-ШІА

Франція, що задихається від інфляції, витрачає з цьому році чверть свого бюджету на суто військові потреби.

ФРАНЦУЗЬКИЙ КАПІТАЛІСТ (до Франції). — Запевняю вас, мадам, що мені також не легко...

Здоровенькі були!

ЛИСТ ДИРЕКТОРОВІ УЖГОРОДСЬКОГО ФАНЕРНО-МЕБЛЬОВОГО КОМБІНАТУ ТОВАРИШЕВІ ЯКУБОВИЧУ

Здоровенькі були, глибокошановний Андрій Йосиповичу!

Єй-ей, не знаємо, чи говорити Вам про це, чи не говорити. Ми глибоко переконані, що такого трапитись не могло, але нас запевняють, що це факт, що є очевидці, які все бачили й чули.

Отже, послухайте, дорогий Андрію Йосиповичу, але не гнівайтеся на нас, коли тут щось не так. За що купили — за те і продаємо.

Кажуть, що начебто на тому тижні трапилася з Вами дивовижна історія. Прийшли Ви ранком на роботу, сіли собі за стіл, взяли свіжий номер газети й читаєте закон про державний бюджет. Не встигли Ви дійти ще до останнього абзаца, як на столі щось зашелестіло. Ви зирк — карбованець. Новенький, акуратненький. Постояв, постояв на столі, а тоді й каже:

— Здоровенькі були, Андрію Йосиповичу! Хочу серйозно поговорити з Вами.

А Ви до нього:

— Ти дивись, який гарячий! А може спочатку я поговорю. І теж серйозно. От читаю про бюджет і думаю: коли ми вже з тобою контакту дійдемо і спільну мову знайдемо. На інших підприємствах ти й обертаєшся спритніше й понадпланові нагромадження даєш, а в нас на комбінаті якийсь ти неповоротний, не активний. Халепа мені з тобою та й годі. От дивись. Кредиторська заборгованість комбінату вже перескочила кругленьку суму — це раз, — сказали Ви, загинаючи один палець. — В боргах ходимо, як у шовку — це два, — сказали Ви, загинаючи другий палець. Третього пальця загнути не встигли, бо карбованець сильно зашелестів, затремтів від гніву, піднявся на весь зріст і почав таке загинати, що Ви буквально отетеріли.

Ви йому про оборотність, а він Вас — в оборот. Ви йому слово, а він Вам десять слів, та таких, що й до нових віників їх не забудеш.

— Хіба, — каже, — обернешся у такого хазяїна, коли в нього від браку повернутися ніде.

І почав ще дужче утюжити, і почав ще дужче крити. Ви хотіли сказати якесь слово, а він і рота розкрити не дає.

— Мовчіть, — каже, — Андрію Йосиповичу. Мовчіть і не перебивайте. Я ще не все сказав. Я ще не сказав Вам, — а про це я можу заявити в вічі самому прокурору, самому міністрові меблевої промисловості, — що Ви зжились з браком і бракоробами, не уболіваєте за честь фабричної марки, що керований Вами комбінат, який може виробляти найкращу, найкомфортабельнішу меблю, починає лякати споживачів своїми виробами.

Ці слова налякали Вас. Ви вже впріли, витираєте носовичком піт з чола, пробуєте ладиком переконати карбованця, що він згущує фарби, що ніякого браку нема, трапляється іноді брачок, але то пусте. Ну, всучили Білоцерківській мебльовій фабриці чималу партію бракованих деталей меблі. Ну, повертала кілька разів браковані й нестандартні комплекти Харківська фабрика імені Щорса. Ну, були неприємності в Дніпропетровську, Слов'янську...

Але карбованець ще дужче розгнівався і як закричить:

— А звідкіля, скажіть на милість, отака кредиторська заборгованість? Звідкіля заборгованість по зарплаті? Ні, не знайдемо ми з Вами спільної мови. З бракоробами, з людьми, що не вміють по-радянському хазяйнувати, мені важко її знайти!

Що було далі, — не цікавились, бо, повторюємо, в чудеса ми не віримо взагалі, а у вірогідність вищеописаної аудієнції — зокрема.

Проте, ми схильні думати, що щось подібне може статися. В Міністерстві мебльової промисловості і столярних виробів УРСР. В кабінеті міністра Кохненка Григорія Федоровича особисто.

Про що й хотіли Вам розказати щиро, від усього серця. Привіт і найкращі побажання!

Від Вашого ПЕРЦЯ

Нотатки Нашого оглядача

Воєнний злочинець, німецько-український націоналістичний «ідеолог» Дмитро Донцов переїхав на постійне місце мешкання в США.

Чікагські гангстери кажуть: «Нашого полку прибуло».

●

В Японії реакційний уряд Іосіда створив «комісію по розслідуванню антияпонської діяльності».

Яскравим прикладом антияпонської діяльності може правити сам факт утворення такої комісії.

●

Один із британських тижневиків пише: «Європейським націям може не подобатись танець національного самовідречення, що його примушує їх танцювати Америка».

А що ж! Нації не Бевін і не Блюм. Їм не скажеш: «Танцюй, враже, як пан каже!»

Остап ВИШНЯ

А НАРОД ВОЮВАТИ НЕ ХОЧЕ!

I

Свербить панам воювати!

І не спиться тим панам, і не лежиться, крутяться пани, на своїх ліжках лежавши, і весь час їм увижається, що кожний із них не менший, як генерал, а перед ним армії, корпуси, дивізії, артилерія, кавалерія, авіадивізії, мотодивізії, і що в кожного з них у кишені атомна бомба...

А він стоїть і командує:

— Вперед!

Гармати стріляють, літаки гудуть, бомби рвуться, кавалерія рубає, противник — уростіч, панове військо за ним...

Така баталія! Така баталія!

Аж сам пан не витримує й кидається в атаку:

— Гуррра!

І в цю мить прокидається.

Лап! — ні тобі артилерії, ні тобі кавалерії, ні мото, ні самольотів, — у руках у пана шмат одірваної в «бою» шовкової піжами та й усе!

Привид... Марення...

А як же ж хочеться панам воювати!

До болю, до різачки!

Уолл-стріт хоче, щоб усенький білий світ, щоб усю земну кулю — у сейф!

Клац! — ключем:

— Моя земна куля! Моя!

Сиди тоді собі спокійно й визискуй!

Натиснув на одне місце — пливе золото вагонами, пароплавами, транспортними літаками...

На друге місце натиснув — каучук везуть.

Ще натиснув — уранова руда, пшениця, вовна, скот...

Все везуть панові — що на землі, що й під землею, що на воді, що й під водою, що в атмосфері, що й у стратосфері!

Усе його! Все панове!

Він! Тільки він — хазяїн! Єдиний!

II

Опритомнює містер-пан, озирається навкруги, вдивляється вперед, прислухається...

— Ми не хочемо воювати! — чує містер-пан з Півдня...

— Ми не будемо воювати! — лунає і з Півдня, і з Півночі, з Сходу, і з Заходу.

— Ми не дамо своїх дітей на гарматне м'ясо! — лунає з уст матерів усього світу.

— Ми ніколи не добуватимемо вугілля, коли воно піде на підготування війни проти Радянського Союзу! — заявляють англійські шахтарі.

— Повертайтесь додому, пане Черчілль, ми хочемо миру, а не війни! — заявила жіноча демонстрація Черчіллеві, коли він прибув до Сполучених Штатів Америки.

— Геть Північно-атлантичний блок! Геть паліїв війни! — в усіх країнах лунає гнівний голос прогресивного людства.

Прогресивні представники науки й культури, трудящі всього світу збираються на конгреси:

— Геть війну! Хай живе мир!

Містер-пан бачить це все і ще дужче скаженіє...

Та хоч трісни, як кажуть, а народ війни не хоче...

III

Громада, як кажуть, великий чоловік...

А народ тим паче: воювати не хоче.

А тут же панам з Уолл-стріту до того ж припекло воювати, що аж-аж-аж...

А ви знаєте, недорогі панове з Уолл-стріту, — із такого становища можна вийти: можна розв'язати війну!

Як?

Хочете — повчимо.

Виберіть яку-небудь територію, краще який-небудь острів, бо на суходолі не можна буде морської битви показати, — збирайтесь і їдьте на той острів...

Беріть із собою всі генеральні штаби, всі пакти, беріть танки, самольоти, гармати, автомати, кулемети, лінкори, підводні човни, лоції, раці!...

Приїхавши, розділіться на два фронти, чи на дві армії, на два, словом, боки і починайте.

Одним боком хай командує якийсь американський вояка, а другим боком — англійський...

Починайте з розвідки.

З одного боку посилайте в розвідку Черчілля, а з другого — Трумена.

Дайте Черчіллеві й Трумену по атомній бомбі...

Та посовітуйте, що, коли вони один з одним зустрінуться, щоб Черчілль не кидав атомної бомби Труменові на пенсне, бо Трумен тоді додому дороги не знайде...

Обов'язково не забудьте взяти з собою оту козу, що була при іспитах атомних бомб біля Атола, — кращого консультанта по атомній зброї ви не знайдете.

Хай там собі і прориваються фронти, хай і обходять ворога, хай беруть один одного в кліщі, — одне слово, хай роблять усе те, що робиться на війні.

От щодо використання на війні атомних бомб, оскільки цю справу не зовсім іще вивчено, обов'язково питайтесь у кози, бо це єдиний безпосередній свідок дії атомної енергії.

Пам'ятаєте, вона тоді заявила кореспондентові Ассошіейтед пресс:

— Стояла я на пароплаві й смикала сіно... Раптом як ба-ббба-бахне!

— А ви? — запитав кореспондент.

— Я й мекнула!

— І сильно мекнули? — запитав кореспондент.

— Дуже мекнула! На славу американської зброї мекнула! Я — біла коза! Не думайте...

— Ол-райт!

Щоб така коза та поганим консультантом була?!

Отак собі, панове-містери, воюйте!

Тільки подовше воюйте! Ми не проти.

* * *

Сон одне, а дійсність друге. Народи світу не допустять до того, щоб ви розв'язали нову війну.

Співробітники посольства США у Москві спекулюють на ринку костюмами, годинниками, авторучками та іншими товарами. (З газет).

Мал. І. ГОМОЛЯКИ

— Чим спекулює цей джентльмен?
— Дипломатичною недоторканістю.

ПОЛІТ СОВИ

Історія авіації, виявляється, ще і досі таїть в собі чимало невивчених деталей. У зв'язку з цим, заслуговує на увагу відкриття, зроблене головою Дружківського (Сталінська область) міського оргбюро ДТСАВ т. Совою.

Товариш Сова — автор розмноженого на машинці конспекту лекції про авіацію, який був розісланий всім міським підприємствам і організаціям «для керівництва».

Про які ж істини глаголить він?

Про тих, хто забезпечив пріоритет Росії у повітроплавстві, — у конспекті майже нічого не сказано. Ні разу навіть не згадуються прізвища відомих всьому світу авіаторів Уточкіна, Нестерова та інших. Зате в цій глибокодумній праці можна прочитати ось що:

«Теоретичні наукові обгрунтування можливості літати висловив вперше вчений і художник (російський Леопардо-Да-Вініч)».

Ознайомившись з цими рядками, члени організації ДТСАВ Дружківки вже не стали дивуватись з того, що до числа росіян піонерів авіабудування т. Сова зарахував... братів Райт і Лілленталя.

Злітаючи так високо на крилах нестримної фантазії, товариш Сова, безперечно, найближчим часом зробить посадку в... калюжу.

В історії і такі факти відомі.

А. ЛАПЧИНСЬКИЙ.

ДІД-МОРОЗ І ГАСОВА ЛАМПА

Київський завод «Електроліхтар» виробляє гасові лампи № 7, кишенькові електроліхтарики і батарейки до них. А реалізує продукцію заводу управління місцевої промисловості Київської міськради.

Заходить до міськмісцевпрому представник торговельної організації.

— Нам гасових ламп.

— Будь ласка! Ось наряд на лампи, а ось на діда-Мороза.

— Навіщо ж нам той мороз, коли надворі весна?

— Не хочете діда, не візьмете і ламп.

Представник повертається і виходить. Заходить другий.

— Нам кишенькових ліхтариків.

— Будь ласка! Ось наряд на ліхтарики, а оце — на ляльки.

І другий представник шукає дверей.

А на заводі шукають, куди б його збути готову продукцію, якої вже зібралося на сто п'ятдесят тисяч карбованців.

Нічого не шукає лише керівник місцевпрому Київської міськради т.Королюк. Він пише звіти.

І. КЛИМОВИЧ,
Ф. ГРИШИН.

ПРИСТОЙНО І НЕПРИСТОЙНО

Мал. ГРІ

Два зразки абсолютно непристойної манери прищеплювати пристойні манери.

— І вам не соромно штовхатися!? Стара людина, а така некультурна.

— Це ви написали в газету про погану якість тракторних робіт? Хіба пристойно виносити сміття з хати?!

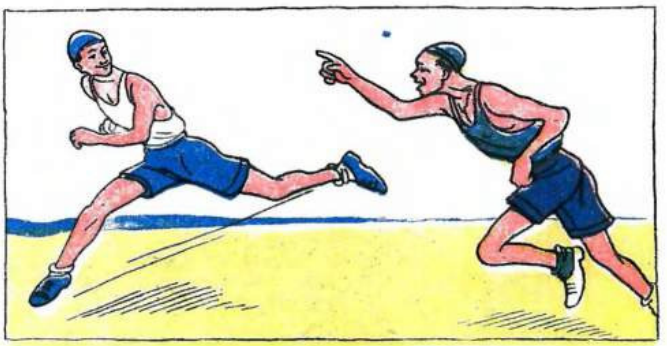

— Як ти посмів випередити чемпіона? Треба давати дорогу старшим.

ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ ПО ГУРТОЖИТКАХ

І. КРОСИ І ПЛОМБИ

Звечоріло.

Стеміло.

Йду я по вулиці Нижньо-Юрківській (у Києві, на Подолі) і чую в будинку № 45 хлопці наспівують свої нові частушки:

В гуртожитку — ні відерця,
Й, навіть, кухля не видать.
Запросити б сюди Перця
Хоч на час погостювать.

— Та ось же і я! — гукаю.

І перший в гуртожиток Київського вагового заводу ім. Дзержинського.

Зайшов.

І що мені сподобалось, навіть дуже сподобалось у гуртожитку, так це молоді хлопці-ливарники. Хороші, завзяті хлопці! Це вони, недавні учні шкіл трудових резервів, сьогодні відливають деталі, плавлять метал! Більше того — ці гарячі хлопці дерзнули, навіть, перекроїти холодне ставлення дирекції свого заводу до їх побутових умов. Виливши своє обурення у форму... заяви, хлопці звернулися до вищих інстанцій зі скаргою на коменданта — Бевса. А чого ж? Плавить — так плавить!

— Як же поживаєте? — питаю.

— Та нічого. На заводі в роботі змагаємось. А в гуртожитку доводиться змагатись у кросах, — сказали і розсміялись.

— У яких кросах?

— А в таких: встаємо раненько і з рушниками на плечах починаємо масовий крос до контрольної будки, до крана. Цей крос «умивальним» у нас зветься. Увечері відбуваються кроси «чайні». В них ми вже беремо участь — з казанками і з пляшками в руках; по воду бігаємо, щоб чаю нагріти. Є ще «нічні» кроси. Там уже кросують ті, кому дуже пити хочеться.

— А де ж бачок? Відро?

На це запитання один молодий ливарник, вибачившись, відповів:

— Бачок на плечах у Бевса. Тому-то і в нас нема бачка.

Розказують, що недавно трапилось таке.

Прибула (у відповідь на заяву хлопців) комісія обслідувати гуртожиток. Бевс метнувся і став мудрувати, як би обдурити комісію. Підбіг до кімнати, яка має найбрудніший вигляд, і, нічого не кажучи, грюкнув засувом. Зачинив і вліпив пломбу. Написав крейдою: «Запечатано» і провів мимо дверей довірливу комісію.

Пізніше виявилося, що Бевс запломбував у кімнаті робітників. Довелося пломбу зривати. Тільки не кліщами-кусачками, а плечима, зсередини зривати, разом з дверима.

Про все це хлопці розповідають жартома, навіть частушки складають. А ми хочемо серйозно спитати директора заводу товариша Куваєва: коли ви, товаришу хороший, покінчите з таким нехорошим, байдужим ставленням до побутових умов молодих робітників?

ІІ. СТІНА

Бевс, на жаль, не один. Він має своїх гідних послідовників.

...Одеса.

Джутова фабрика. Гуртожиток. В одній кімнаті живуть джутівці, а в другій, поруч — робітники СМУ-3, що обслуговують цю ж фабрику. В першій кімнаті, за стіною — не перестає весело співати радіо. А в другій — не перестають точитись розмови: «Коли ж і в нас буде радіо?» Варто ж лише пробити стіну, продовжити на один метр проводку — і слухай радіопередачі.

Та є друга стіна, стіна байдужості адміністрації, яку робітники СМУ-3 ніяк пробити не можуть. Що ж, доведеться їм допомогти!

ІІІ. КІМНАТА СМІХУ

Недавно побував я в Донбасі. І там завітав у гуртожиток № 19 шахти «3—4» тресту «Боковоантрацит» (Ворошиловградська область).

Молоді шахтарі гостинно запросили мене в червоний куток гуртожитку, щоб культурно розважити, як розважають їх керівники шахти.

— Газету просите? Будь ласка!

І показують на стінгазету, яка висить уже 3 місяці і яку вони давно напам'ять вивчили.

— Бібліотеку питаєте? Будь ласка!

І розкривають здоровенну порожню шафу.

Розваживши мене бібліотекою і газетою, хлопці заявили, що їм легше підняти тисячотонні пласти вугілля, ніж підняти свою адміністрацію на придбання книжок, газет, шахів, шашок.

Єдина розвага для хлопців у червоному кутку — двометрове люстро.

Ось і зараз біля нього стоять групою шахтарі і з усієї сили сміються.

Люстро, справді, таке, що ви в ньому красуєтесь «в трьох лицях»: посередині ви — присадкуватий, з широченними плечима, праворуч (теж ви) — тонкий, високий, худющий, а ліворуч бачите ви себе — з метровою шиєю і голівкою маленькою, як дитячий кулачок. Отаке люстро!

Дивляться в нього шахтарі і сміються. Сміються над керівниками своєї шахти, які перетворили червоний куток гуртожитку на кімнату сміху.

* * *

Думаю, що коли Ворошиловградський обком КП(б)У зацікавиться, чому на шахті «3—4» занедбали культурно-масову роботу, то керівникам шахти і керівникам тресту буде не до сміху.

Записки ПЕРЦЯ опублікував О. СТЕПАНЕНКО.

ПРИСТОСУВАВСЯ...

Мал. С. САМУМА

— Чого це він склянку з рук не випускає?!
— Зараз перейде до недоліків і в ту ж мить води в рот набере.

ПІД ГАРМОШКИ ПЕРЕБОРИ

Лиш торкну лади гармошки —
сяють очі в молодих
і розгладжуються зморшки
на обличчі у старих.

Тихим полем рано-вранці
я проходив напрямки —
на Марійчиній ділянці
зеленіють буряки

Доростуть, видать по всьому,
до своїх показників,
і при догляді такому
будуть гори буряків.

На парах — ні борозенки,
мов чорнилом хто полив...
Це ж орав Петро Кузьменко —
тракторист, герой полів.

Бачив бабу я Улиту,
побивалася стара,
що немає апетиту
у «Черчілля», у кнура.

Лікар каже: «Це нічого,
це, говорить, півбіди...
Добре, бабо, що у того,
У Черчілля заморського
з апетитом нелади.

Не до їжі тому лорду.
Апетиту звідки буть? —
Б'ють Цалдаріса у морду,
Чан Кай-ші у рило б'ють.

Там за морем-океаном
лихоманить буржуїв;
ми їх давим нашим планом
і вагою врожаїв.

Щоб на нашу Батьківщину
повести буржуйський рід, —
мостить «пактів» мостовину,
скаженіє Уолл-стріт

Але Гітлер гірко плаче: —
«Поламалась наша вісь...
Я також мостив, —
одначе,
прямо в пекло проваливсь!
А біс мене ніс
на дірявий міст!
Якби знав, то ухопився б
за собачий хвіст...»

Вибачайте, грати мушу,
доки виспіваю душу,
доки гра гармошка ця...
Значить, пісня без кінця,
бо душа у мене — море,
а гармошку й чорт не зморе!

Звеселяйтеся серця!

Ів. ГОНЧАРЕНКО.

Чудеса
в
решеті

УССР

Министерство Торговли

Городское управление общественного питания 2-й государственный трест

СТОЛОВЫХ

№ 036

г. Киев Красноармейская.

НАЧАЛЬНИКУ АВТОБАЗЫ ГОРУПРАВЛЕНИЯ ОБЩЕПИТА.

г. Киев, Горького 130.

Возвращаем Вам справки автотранспорта, за неимением таковых.

Секретарь треста ЧЕРКАСОВА.

ВИСТАВКА ШИРКЕТРЕБА

НЕБЕЗПЕЧНА ХВОРОБА

До редакції надходять листи від різних людей з різних областей республіки, але з одним і тим же питанням: чи правда, що директор Житомирської панчішної фабрики т. Шлаєр захворів на дальтонізм, тобто втратив здатність відрізняти кольори?

Це питання виникло у наших читачів після того, як їм довелося скористатись панчохами житомирської фабрики. Вони, насамперед, оригінальні своїм забарвленням. Якщо ліва панчоха, скажімо, коричнева, то вже права або руда, або ще якогось іншого кольору.

З фабричної марки видно, що панчохи все ж визнані доброякісними. Це дає нам право запевнити читачів, що директор фабрики т. Шлаєр хворіє не на дальтонізм, а більш небезпечною хворобою — хронічним бракоробством.

ВЕДМЕЖА ПОСЛУГА

З виробництвом жіночих туфель на першій Київській взуттєвій фабриці справа, можна сказати, клеїться. Виняток становлять тільки туфлі з клеєною підошвою. Побувши кілька днів на ногах, вони починають розпадатись. Насамперед відпадає підошва, на якій красується фабрична марка — білий ведмідь. Цією емблемою, очевидно, фабрика (директор т. Трунов) натякає, що випуском такої продукції вона робить споживачеві ведмежу послугу.

ХИТРОМУДРА МЕХАНІКА

Коли б якість продукції визначалася лише її міцністю, то працівникам одеської артілі «Точмех» було б з чого пишатися. Міцність — саме те, що найбільш властиве виробам артілі, — кнопкам для одягу.

З кількох десятків кнопок, що надійшли на нашу виставку, нам жодної не вдалося розстебнути ні пальцями, ні ножем, ані стамескою. Їх зчепили в артілі «Точмех» один раз — і назавжди.

Такими кнопками можна тільки зіпсувати свій одяг. Можна ними також зіпсувати настрій голові артілі «Точмех» бракоробу Хасілеву. За тим, гадаємо, в Одесі діло не стане.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

На цьому фотодокументі ви бачите людину, яка намагається поговорити по таксофону Київської АТС.

Даремні ваші намагання, дорогий товаришу! Даремно горло псуєте, даремно кидаєте монету за монетою в бездонну коробку таксофона. Цей «великий німий» рідко відгукується на людський голос. У нього, правда, є з кого брати приклад: начальник таксофонної групи Київської АТС т. Свинаренко теж не звик відгукуватись на голос киян про погану роботу столичних телефонів-автоматів.

У правилах користування таксофоном сказано, що розмова не відбудеться, доки абонент не натисне на кнопку.

Абонент тисне, а розмова не виходить.

Очевидно, розмова відбудеться лише після того, як натисне на кнопку хтось інший, ну, хоча б, уповноважений Міністерства зв'язку по УРСР.

Пером по перах

У Полтаві недавно відбувся огляд агіткультбригад області. Газета «Зоря Полтавщини» (№ 5471) відзначила цю подію статтею Георгія Ревви, в якій, між іншим, говориться:

«На низькому ідейному рівні побудувала свою роботу Золотоніська культбригада. Репертуар її випадковий, застарілий».

Так оцінив роботу золотоніської агіткультбригади Георгій Ревва. А як оцінило її журі обласного огляду?

Про це читаємо в замітці «Премії і грамоти кращим агіткультбригадам», надрукованій під кореспонденцією Георгія Ревви:

«Треті премії по 200 карбованців, — сповіщає газета «Зоря Полтавщини» — присуджено агіткультбригадам... Пирятинського і Золотоніського районних Будинків культури».

Кому ж вірити? — дивуються читачі. — Георгію Ревві? Журі огляду?

Справді, кому вірити?

Заревеш від таких загадок!

„МУЗИКАЛЬНИЙ ЯЩИК"

Ніколи ще начальник будівельного відділу шахти «Роздолля» Тимофій Кривочуб не чув такої нищівної критики, яку обрушила на нього його дружина, Пелагія Семенівна.

А сталося це так.

Напередодні шахтарського свята, коли кожен прагнув відзначитись у роботі, Кривочуб, як кажуть, теж не побажав залишитися в тіні. Разом з своїми робітниками він старанно побілив нарядну, кинув по стінах їдальні вигадливі узори; потім спішно збудував у степу за шахтою кілька нових будиночків. З цього приводу Кривочуб склав переможний рапорт і особисто поніс його начальникові шахти. Той прочитав, задоволено посміхнувся й спитав:

— Ото так швидко зробили все? А недоробок не залишили, кажете?

— Та що про це питати? —з ноткою образи в голосі відповів Кривочуб. — Чисто, акуратно все зроблено. Шахтарі будуть дякувати.

— До речі, — сказав начальник шахти, — я пригадую, що ти, Тимофіє Захаровичу, сам давно вже просишся в нову квартиру... Що ж — прошу! Працівник ти путній, і сім'я в тебе чималенька... Переходь до нового будинку, і хай тобі щастить на новому місці!

— Щиро дякую... — трохи збентежено відповів Кривочуб. — Нам і справді тіснувато в двох кімнатах...

Увечері того ж дня Кривочуб почав перевозитись на нову квартиру. Дружина Кривочуба — Пелагія Семенівна (жінка енергійна, розторопна і гостра на язик) — діловито оглянула садибу, заглянула до кухні, в кімнати, до комірки й, опікши чоловіка поглядом, сердито спитала:

— А де ж поставимо корову?

— Ти хочеш все зразу! — роздратовано відповів Кривочуб. — Твоя корова не бариня: перебуде на старому місці, а я їй тимчасом який-небудь хлівець придумаю.

— Так ти спочатку придумай!.. Чуєш, придумай, а потім уже нас тягни.

— Не міг же я все передбачити!..

Пелагія Семенівна презирливо хмикнула, знизала плечима й мовчки пішла в хату. Потім звідтіль було чути, як вона спересердя пересувала стільці, шваркала черевиками об підлогу, гриміла конфорками на плиті.

Під вечір вона з білими од вапна руками появилася на порозі, й, побачивши чоловіка, що прибирав біля будинку, суворо спитала:

— А де ми будемо зберігати молоко і картоплю?

Кривочуб пішов до хати, поманивши за собою дружину:

— Ходім, покажу.

Там він дістав з полиці паперові сувої планів, розгорнув і, тикаючи пальцем у квадратики й кружечки, почав показувати:

— Тут буде сарай... тут погріб з камінним входом... тут водорозбірна колонка.

— А де брати воду зараз? — не заспокоювалася Пелагія.

— Підожди, підожди, — завуркотів Кривочуб, намагаючись надати своїм словам найлагіднішого тону, — хіба можна все зразу — і будинок, і погріб, і водопровід, і ще хтознащо?! «Де брати воду?» Та піди он до тієї балочки — там води, хоч залийся.

Цього вже Пелагія Семенівна не витримала:

— Лишенько моє, горенько моє! І навіщо ти мене з місця зрушив? — заголосила, затужила вона. — І що я тут робитиму?..

Вночі їй не спалось. Ледве заплющила очі, аж чує — хтось у вікно: стук-стук... І знову — стук-стук!

— Тимошо? — боязко покликала вона чоловіка. — Хтось стукає.

— Га? Що? — схопився той і прислухався. — Та ні, це кватирка, — пояснив він і знову впав на подушку.

Обережно ступаючи босими ногами по рипучій підлозі, яка встигла вже розсохнутись, Пелагія Семенівна підійшла до вікна, піймала кватирку, що літала від вітру сюди-туди, пошукала защіпку, — не знайшла. Довелося закріпити кватирку з допомогою стружки.

Не встигла лягти, як у другій кімнаті щось почало видзвонювати: дзінь... дзінь...

Хазяйка знову до чоловіка:

— Що таке?

— Та спи ти, не прислухайся, — роздратовано відповів Тимофій. — Шибки у вікнах дзвенять — треба організувати замазку.

Раптом знову відкрилася й почала стукотіти кватирка, потім хлопнула друга, ще жалісніше й тонше задзвеніли шибки, до хати вдерся протяг, тоскно заспівали на петлях двері.

— Ой, горенько ти моє! — застогнала Пелагія Семенівна, — Це не будинок, а якийсь чортів музикальний ящик!

— Як? Як ти сказала? — обімлів Кривочуб, що досі удавав, ніби спить. — Звідки ти взяла ці слова?

— Не житиму я тут!

— А де ж ти житимеш? — єхидно запитав чоловік.

— На старій квартирі. Там спокійно, там усе на місці...

Вся ніч пройшла у тривозі, і Кривочуб проспав світанок. Прокинувшись і не побачивши дружини, він зрадів: «От хазяйновита жінка! Побурчала, побурчала, а діла не забула: побігла, мабуть, на стару квартиру доїти корову, годувати дітей».

А насправді було так.

Тільки почало світати, вона побігла на шахту до начальника і почала слізно благати, щоб він дозволив сім'ї Кривочуба залишитись на старій квартирі. Тут же вона повторила фатальні для Кривочуба слова: «музикальний ящик». Пелагія запально доводила начальникові, що жити в недобудованих будинках сімейному шахтареві зовсім не з руки.

Послали кур'єра за Кривочубом. Той з'явився і, побачивши дружину, остовпів.

— Ось що, товаришу Кривочуб, — суворо сказав начальник шахти.—Залишайся на старій квартирі, «музикальні ящики» добудовуй, а з приводу цієї фільчиної грамоти — він показав на рапорт Кривочуба — ми побалакаємо в іншому місці.

— Це не так! Я прошу створити авторитетну комісію!..

— Для нас найавторитетніша комісія — твоя хазяйновита дружина! — категорично відповів начальник.

Повернення подружжя Кривочубів до старої оселі відбувалося під вечір. Попереду кроком переможця виступала горда Пелагія, а кроків за п'ять позаду понуро плентався її благовірний Тимоша. Плентався і бурмотів:

— Пускаєш агітацію проти нового будівництва... Агітацію пускаєш! Га?..

— Цить, музикальний ящик! — відрізала Пелагія. — Моя агітація правильна

І пішла швидше вперед.

Олексій ІОНОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Скільки годин має доба?

Звичайно, ти здивуєшся з такого запитання. Всякий школяр знає, що доба має 24 години.

Але зовсім іншої думки редколегія журналу «Вітчизна». Вона стверджує, що доба має... 240 годин. Не віриш?

Візьми № 2 цього журналу за 1949 рік, відкрий 77 сторінку й читай:

«Лишався вирішальний місяць. Тридцять днів і тридцять ночей. Рівно сім тисяч двісті годин. Ні хвилини більше».

Прочитав?

Тепер відгадай, хто забув елементарні речі — автор твору Гуреїв чи редколегія журналу.

Г. КУЧЕРЯВИЙ.

с. Джулинка,
Вінницької області.

За березнем, як правило, йде квітень, але— на жаль! — гроші все ще не надходять. Ось чому ми й кажемо, що наша історія кінця не має.

Дивно лише, що організація, яка має справу з працьовитими та акуратними бджолами, не навчилася у них сумлінності та працьовитості? Чи не завелися там нероби-трутні?

Голова колгоспу ПРОНЬКО.

Колгосп «Червоний колос».
Казанківський район,
Миколаївської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дуже полюбив наш колгосп голова Гордишівської сільради Голуб В. Р. А понеже в одній пісні співається:

...хто кого любить —
Сяде близенько та й приголубить,—

то і Голуб приголубив колгоспну хату (не люблячи вносити за неї плату), приголубив колгоспну солому (тягне її щодня до свого дому), приголубив колгоспний льох і хлів (навалив у них картоплі і дров)...

А його корова подумала-погадала та й вирішила: — Поселюсь і я в колгоспній корівні— і будемо ми з хазяїном рівні.

І поселилась...

Тепер — і Голубові добре, і привільно корові; погано тільки колгоспникам від цієї любові. Вони думають: — Ех, Голубе! Можна і любити, можна і голубити, та треба міру знати — не можна ж про Статут забувати!

А. ТАРАСЕНКО.

Андрушівський район,
Житомирської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Чи знаєш ти, що нове слово в справі розширення й ремонту діючої електросітки сказав директор сквирської, на Київщині, електростанції т. Олексієнко.

— Хочете мати електрику? — спитав він у мене. — Будь ласка! Купіть і поставте стовпи з ізоляторами, навішайте провід, зробіть ввід до вашої хати і світіть собі на здоров'ячко.

— Але в мене вже є проводка. Треба тільки один стовп замінити, що підгнив.

— Тим краще, — відповів директор. — Один стовп дешевше обійдеться. Купуйте, закопуйте, вішайте провід і світіть.

— А ви?

— І в нас робота знайдеться — ми даватимемо вам електрострум.

Знаючи упертий новаторський характер т. Олексієнка, я вирішив увічнити його винахід на твоїх сторінках. Може це прискорить перехід сквирської електростанції до звичайних методів експлуатації й ремонту електричної сітки в місті, при яких стовпи ставить сама електростанція, а не абоненти.

А. ОНИЩУК,
зав. райвідділу
культосвітньої роботи.

ДРУЖЕ ПЕРЕЧЕ!

У нас в райцентрі є два Будинки культури: перший — недобудований, другий — невідремонтований. Коли добудують перший, — сказати важко. Поки що його помалу розтягають. І коли відремонтують другий — теж невідомо. П'ять років чекають відповіді на ці два питання базалійці... А голова райвиконкому т. Шевченко, який несе відповідальність за такий стан обох Будинків культури, весь час уникає навіть розмов про них.

П. ПИСАРЧУК.

м. Базалія,
Кам'янець-Подільська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЕЧЕ!

Початок цієї історії — 26 серпня 1948 року. Щождо кінця, то кінця, пробачте, нема. У зазначений день колгосп «Червоний колос» здав 500 кг. меду Миколаївській облбджілконторі. Здав мед і почав чекати грошей.

Потім минули:

вересень,
жовтень,
листопад,
грудень,
січень,
лютий,
березень...

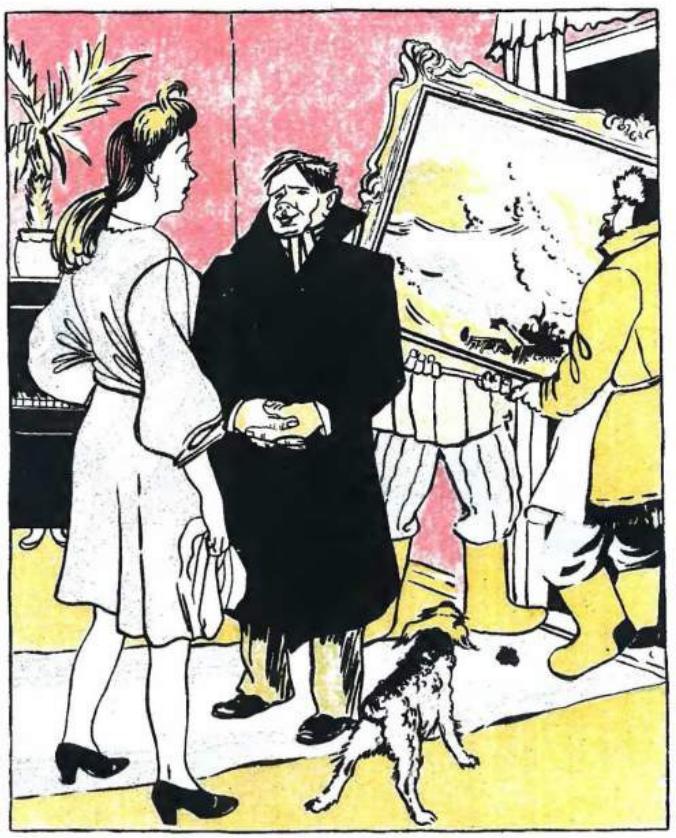

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА.

ВЕЛИКИЙ МЕЦЕНАТ

— Ця картина, Манечко, коштує великі гроші.
— І ти купив її?!
— Що ти?! Взяв із заводського клубу.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 2 ПЕРЕЦЬ вмістив замітку «Теплі рукавички».

Директор Черкаської фабрики рукавичок т. Ніколаєв повідомив редакцію, що винних у випуску на ринок недоброякісної продукції суворо покарано: начальника завершального цеху Пономаря, браківників Шихерт та Шемшур знято з роботи. Начальникові відділу технічного контролю Пуховій оголошено сувору догану з попередженням.

* * *

До редакції надійшов лист про те, що А. Л. Мужецька — акушерка с. Гудимове, Глухівського району, Сумської області, робить підпільні аборти.

На прохання ПЕРЦЯ обласна прокуратура розслідувала листа. Факти, зазначені в ньому, підтвердилися. Мужецьку притягнуто до кримінальної відповідальності.

* * *

Гр. м. Заліщики М. Т. Солопов поскаржився ПЕРЦЮ, що він не одержав 650 карб., переказаних йому з с. Ново-Василівки, (Запорізька область). Органи Міністерства зв'язку УРСР встановили, що затримка з видачею переказу сталася з вини начальника Заліщицької контори зв'язку т. Госикова. Госикову оголошено догану і запропоновано негайно ж сплатити скаржникові належні гроші.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (162) (на украинском языке). Підписано до друку 29 III. 1949 р. Формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 01040. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1114. Тираж 60.000 прим.